„Minna pea kaema, kohhes minna hennele täämba weel „ajalt ô-maija sa!“ —

„Es teie sis minno mannu ommete ei woi ô-maija „jäda“, kit se tallopoig wasta, „kaege, kon tallo siinsamman „kengo takkan om. Urra pandke kül pahhas, et teie wahhest „saksa rahwas ollete, et om ka ni kui kunnake suitsone tallo„karre, — ent walge kammer om iks otsa tettu. Eiga kõrtsi„kammer ke parremb ei olle.“

Sis tõssi se reisja ülles, wõt kottikut jälle pale, ja üttel: „Perremihhe hä sõnna kutsup küllaleisi sisse! — „Kui sinna siin walmis ollet, ja tahhat, sis lähkem ütten tallo pole!“

Mees pand nüüd hobbest nurme alla sõma, ja lätsi nemma sis kattekeste tallo pole minnema. — Nakkas se reisja nüüd kige perrast noudma, kuis tallopoja kässi käünes, ja kas se kewwajatse ajaga ka se pudus suur piddanes ollema rahwa man. — Ent tallopoig kost targaste, ja könnel illusaste kik, kuis temma, auw Jummalale, iks õige häste seniajani olli lähbitulnu, ja iks ka nüüd weel henda leiwa man om sanu piddada, et kül se tallo enne wäga waene olli olnu, kui kaddonu essa ellanu, — ja kuis temma essi weel pool poiskest olnu, kui se maja sure wõllaga temma kätte olli jänu. „Ja selle kige man“, kit temma wimate weel puhhaten, „olli minno ainus abbi ja juhhataja üts kallis „Testamenti ramat, mes üts reisja mulle pähhitse alla olli „pandnu kaddonu essa aigo, kui temma ô-majan meie man „olli, ja enne walget ärra olli lännu, kui keake es näe.“

Sis nakkas se reisja nõudma, kes se särane olles olnu, ja perremees könnel nüüd sedda asja, mes minnewa ajasta Kalendri-juttun om üllespantu, ja kuis nemma sedda reisjat iks ootnu taggasi tullewat, ent es olle tulnu. — Sega olliwa nemma jo wärraja kottale sanu, ja kaie se perremees nüüd reisja pale, ja nätse! sure silma-wee pissare jooksiwa töisel põske mõda alla. Temma jäi saisma, laot kässi wäljä, ja üttel ligutetu hälega: „Poig, kae minno silmile! „se reisja tullep sulle täämba taggasi, ni kui temma om lubbanu! — „Sis ollit sinna se wäike Janikenne, — nüüd ollet „mihhes sanu, — ent minna olle wannas jänu, nink loda „jo lahkumist!“ —

Ent tallopoig wõt reisja ümbre kinni, nink ik sure hälega, ja üttel: „Önnistetu ne jalla, ke rahho ja õnne „omma tonu selle majale! — Önnistetu ne armsa sõnna, mes minno sõamen wastset ello omma ärratanu! — Essa, „kui sinna tijas, kuis minno melest kunnake ei olle kaonu, „mes sinna siin 25 ajasta eest ollet könnelnu, — kuis „minno südda ni kui palli minno sissen! — Päiwal, kui „minna wäljalätsi tõle, ja ne nurme weel surembat wilja „es kanna, sis olli melen sinno sõnna, et: Jummal toi„dap iks ka neide päält innemist, kui tööd tettas, ja „waiwa nättas. — Ja ô-ajal sis wirgu minna kül mitto„kõrd unne päält ülles, ja lätsi wälja, ja kai üllespole, „nink ne taiwa tähhe ja se ku, ne ni kui könneliwa min„noga — ja tunnistiwa mulle sinnust, kuis sinna mulle ollit „selletanu. Ja se ramat, mes sinna mulle pähhitse alla „ilmteedmata ollit pandnu, se om Önnisteggiat minno henge „sisse saatnu, ja kül mitto ja mitto kõrd temma römoliko „waimoga minno üllespiddanu. — — Oh, õnnistetu sis „nüüd se päiw ja se tund, kunna minno silma sinno, kallis „essa, weel nätta, minno hule sinno tennata sawa kige se „armo ja häteo eest!“ —

Ent reisja töst Jani ülles, wõt armsaste temma kala ümbre kinni, ja puhhas: „minna tenna sinno, Issand, et „se heng sulle ommas om sanu!“ —

Kui ne kats sõbra ni weel saiswa, sis olli kik majarahwas kokkojooksnu tarre ette, kaema, kes to särane olnes, kes ni perremihhega könneli? — Ent Jaan wõt reisjat kät pitti, ja üttel, tulge nüüd armas oppetaja, minna näüta teile sedda kottust, kon teie ollete magganu õlgi pääl, ja säe teile ka ette omma perrenaist ja kolm latsekest, mes Jummal meile om andnu.

Sis lätsi nemma wärrajist sisse, ja uiboaijast õhkasiwa jo häälme maggusaste wasta, — mehhilisse wõttiwa neide ümbre kui kahhisi, ja tarro olliwa ka säälsamman nätta, kohhes nemma omma warrandust korjasiwa. Usaid olli puhhas, ja se suur kuus sais weel säälsamman tarre kõrwal, ent marjapuhma olli ümbre istutetu, ja se lõggistawe wanna pajalawwa tükki assemele olli üts selge aknake

Tartu- ja Viru rahwa Kalender 1838, lk. 20